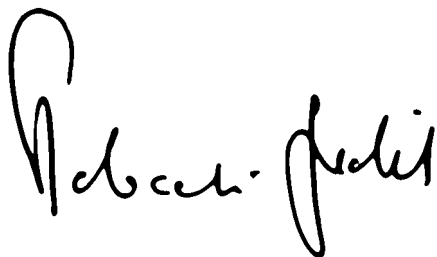

Ezekben az években viszonylag sokat utaztam, és csaknem valamennyi helyszínre eljutottam, ahol az egyetemi óráimon szereplő művészek tevékenykedtek. Ezek az ismeretek is hozzásegítettek akadémiai doktori disszertációm alapgondolatához, melyben a XIX. század festészetében a női akt metamorfózisát kísértem végig Goyától Munchig. A Venus isteni szerepköréből kihullott lemeztelenített nő különböző változatai az odaliszktól

a prostituáltig, az érzéki hetérától a bábuvá degradált figuráig alkalmasak voltak arra, hogy a kor szellemtörténeti és történetfilozófiai aspektusai is kirajzolódjanak általa.

Hambuch Vendel

újságíró, történész (Mucsi, 1940. december 8.)

Tolna megyei szülőközségemben a második világháború előtt csak németek (svábok) laktak. 1944-ben kb. száz sváb lakost elhurcoltak a Szovjetunióba kényszermunkára. Az igazi csapás 1946-ban érte a lakosságot, amikor júniusban a sváb lakosság 80 százalékát hazájukból száműzték. A maradék sváb lakosság „kényszer-kitelepítésére” 1947-ben és 1948-ban került sor. 1948. január 25-én családomat kényszerítették összecsomagolni összesen 5 kg súlyú batyut és mi, a három gyerek jelentkezünk a községházán: a 17 éves nővérem, a 16 éves bátyám és én, 7 éves fiú. A hadifogság miatt súlyos beteg édesapámat, édesanyámmal, nagymamámmal, hátrahagyták. Nővéremmel azonban sikerült megszöknünk, bátyám meg leugrott a lovas kocsiról és elszökött. Azután sokáig bujkáltunk, a szénakazalba vájt üregben aludtunk, míg a helyzet normalizálódott. Utána a szülőfalumban végeztem az általános iskolát. A bp.-i Eötvös József Gimnáziumban érettségiztem. Az Eötvös Loránd Tudományegyetemen a német-történelem szakot végeztem el. Az egyetem elvégzése után egy évig tanítottam, majd elnyertem a Magyar Rádió egyik pályázatát, így 1964 és 2001 között a Radio Budapest német nyelvű műsorának voltam munkatársa, majd főmunkatársa. A pártnak nem lettem tagja, munkásőr és besúgó sem lettem. Távol tartottam magam a politikától, de nagyon keményen dolgoztam, sok riportot készítettem egyszerű parasztokkal, munkásokkal, de németül jól beszélő értelmiségiekkel is, valamint az NSZK-ból érkező vezető politikusokkal, közéleti személyiségekkel, így többek között Joseph Strauss-szal és Willy Brandttal, Helmut Schmidttel. Főmunkám mellett szakítottam időt a svábság történetének, kultúrájának

kutatására. Tizenhárom könyvet írtam, szerkesztettem. *Pusztavám hagyományos szőlőműveléséről* írt könyvemmel doktoráltam 1971-ben. *Markáns sváb személyiségek* című kötetem 1986-ban jelent meg. 1987-ben szerkesztettem a *300 éves együttélés – A magyarországi németek történetéből* nevű kétkötetes művet. Szülőfalumról, Mucsiról írt könyvemmel megszereztem a történettudományok kandidátusa című akadémiai fokozatot. Társszerkesztője és társsírója voltam az 1990-ben megjelent, *Magyarországi németek elhurcolása* című kötetnek. 1994-ben adták ki a Jakob Bleyerről szerkesztett könyvemet. 1998-ban szerkesztettem a *Hazai németek az 1848/49-es forradalomban és szabadságharcban* című kis könyvet. 1998: *Németek Budapesten*; 1999: *Deutsche in Budapest*; 2002: *Deutsche in der Innenstadt-Leopoldstadt*; 2003: *Deutsche im Burgviertel*. Mindegyiknek én voltam a szerkesztője és társszerzője. 2001-ben a millenniumi kötetem jelent meg: *1100 Jahre deutsch-ungarische christliche Beziehungen*. Feleségem, a nagy támogatóm, a Mór mellett fekvő Pusztavámon született. Két fiam és hét unokám van. Fiaim részben folytatják munkámat.

Peták István

újságíró (Sajókaza, 1940. december 20.)

Nem értem, hogy miként is, miért is kerültem kiválasztásra, hogy írjam meg életem önvallo-mását. Nem vagyok író, de még a szó klasszikus értelmében újság-író sem. Amolyan rádiós-, televíziósféle ember vagyok, aki idejekorán rájött, hogy alkalmatlan a riporter foglalkozásra, s ezért abbahagyta. Így lettem, mint heveny közéletiséggel megáldott ember, szerkesztő. Az akkori kollegiális vélemény szerint az az ember, aki nem jó riporternek, rendezőnek, operatőrnek stb., stb., az lesz szerkesztő. Talán sikerült az ellenkezőjét bizonyítanom. Ennek ellenére nem tudom, hogy egyáltalán jegyzik-e még, hogy televíziós pályafutásom során milyen műsorok kötődnek a nevemhez lazábban vagy szorosabban. Egyáltalán: van-e olyan műsor, tett, ami érdemes az emlékezetre? (Szerintem

igen. És mások szerint?) Azt tudom, hogy az elmúlt másfél évtizedben megjelent televíziótörténeti írásokban sem személyem, sem műsoraim nem szerepelnek. Ennek a televízió belüli erőviszonyokból következően máig, s szerintem még sokáig kibeszéletlen oka van. Lehet, hogy azért jutottam a kiadvány szerkesztőjének eszébe, mert sokszor botránnyo-

kat kavartak készített vagy jóváhagyott műsoraim? Vagy botránnyos volt, ahogyan mint televíziós elnökkel elbántak? Nem szeretnék sem botránnyhős, sem hős lenni, ezért ezt a variációt el is vetem. Ráadásul azt hiszem, hogy egy szerkesztő 'eszejárását' amúgy sem lehet megfejtteni. Mert a szerkesztő szerkesztő. Ez egy állapot.

Most önéletrajzi vallomást is kellenne tennem: apám tanító, majd gyógypedagógus tanár lett. Tőle örököltem

a mindenkori jobbítás, nevelés, növelés ösztökéit. Mint lámpás, apám egy piciny falu, Center népét tanította a dán szövetkezeti formákra és a korszerű almatermesztés fortélyaira. Én az iskola egy szem osztálytermének hátsó pad-sorába húzódva hallgattam őt. Az a tanítás, az a hit, ahogyan végezte munkáját, a mai napig velem, bennem van. Mércse. (Néha egyest kapok magamtól.) Anyám háztartásbeli, vallásos asszony volt. Mint ministráns papnak készültem ezért.

A negyvenes évek végén, az ötvenes évek első felében lelki, emberi, politikai nyomorúságok vettek körül minket is, de többek között azt már akkor is – tizenéves gyerekként – megtanultam, hogy nemcsak fekete és fehér a világ. 1956 – világra eszmélésem éve. Ráadásul apám '56-ban merte felhozni a pincéből azokat az eldugott könyveket, amelyeket a zúzdába kellett volna küldenie a „fordulat éve” után. Így aztán – a tiltott gyümölcs ízét kóstolgatva – már gimnazista koromban végigolvastam a hazai és külföldi pszichoanalitikusok legfontosabb könyveit. Természetesen pszichológusnak készültem. De elsős gimnazista koromban fuvolázni kezdtem, s az olyan jól ment, hogy természetesen nagyon gyorsan zenei pályát céloztam meg. A bátyám matematika szakra járt az egyetemre, s ha hazajött, s gyalog elmentünk nagyanyámékhöz Ózdról Sajóvárkonyba, akkor útközben azzal gyötört, hogy fejben differenciáltunk és integráltunk. Érdekeltek a diophantoszi egyenletek is, s akkor úgy nézett ki, hogy matematikus leszek én is. De volt egy matematika-tanárnőnk, aki nem tudta a matematikát, de... – és volt egy festőművész ábrázológeometria-tanárunk, aki nagyon tudta a geometriát, de – mindketten szerették az irodalmat, a művészeteket. Így esett, hogy Stefan Zweiget, Hemingwayt, Gorkijt (a novellákat), Thomas Mannt, Juhász Ferencet, Nagy Lászlót, Németh Lászlót (1955–59-et írunk) és a teljes iskolai könyvtárat sikerült megismernem, elolvasnom. Így lettem – apám és saját magam '56-ban viselt dolgai következtében – egy kis kanyarral Debrecenben magyar-pedagógia szakos (a matematikát a dékánok nem engedték harmadik szakként felvennem) egyetemi hallgató, majd népművelés szakos is (a szak indulásakor), és így lettem tagja az akkor első európai sikereit arató debreceni Kodály-kórusnak. (Ekkor még nem tudtam, hogy mindez mily hasznos lesz rádiós, televíziós életemben, szerkesztői munkámban.)

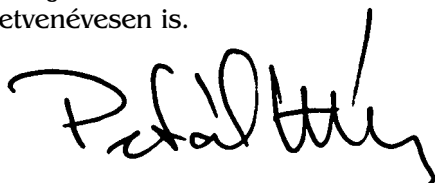
Így indultam. Az egyetemen megtanultam kompromisszumot kötni. Professzoraink kérték a (pedagógia, néprajz, angol, német szakos) hallgatókat, hogy lépjenek be a KISZ-be, mert nemcsak nekik, hanem áttételesen magunknak csinálunk rosszat makacsságunkkal. A kérést teljesítettük. Végzéskor a pedagógia tanszék kérte, hogy maradjak bent, de ennek az a feltétele, hogy lépjek be a pártba. Nem léptem, nem maradtam. Aztán jött 1968, amikor azt hittem, hogy világosabb lesz a világ körülöttünk, s azt gondoltam, hogy ne csak a partvonalról kiabáljak be, hanem menjek be a csapatba, s ott legyek legény. Tévedtem. Így éltem két évtizedig – nem volt könnyű.

Ekkor és ilyen előzmények után jutottam arra a nem túlságosan emelkedett meggyőződésre, hogy nem siránkozni kell, hanem meg kell keresni a lehetőséget, a kikaput, ahol tehetünk 'erőnk szerint'. Hogy milyen minőségű ember leszek és milyen minőségű – közvetlen – közegben, az mindenekelőtt rajtam múlik. (Apám erre figyelmeztet.) Ezért mentem a Fogarasba forgatni 'mint gazdag turista', akinek professzionális felszerelése van (így nem kellett forgatási engedélyt kérnünk a románoktól). Így született meg a *Másfél millió lépés*

Magyarországon című filmsorozat ötlete, amelyet aztán – Rockenbauer Palinak köszönhetően – országos siker követett. De az *Ablak* gondolata is ezekből a gyökerekből táplálkozott (az építkezése pedig zenész mivoltomból). Az *Ablakot* mint felelős szerkesztő közéleti, közérzeti szolgáltató műsornak neveztem. Látványosabb lépés, nagyobb lépték volt, amikor már a *Napzárta*, a 'cipzár' felelőse lettem. Többször elgáncsoltak, de mindenkor sikerült felállnom. Így lettem intendáns, alelnök, majd tévéelnök. Ez utóbbi posztraba úgy kerültem, mint Pilátus a credóba. Európában a közszolgálati televízió azonos a nemzeti televízióval. Mások is tudták ezt, s ezért nagyon gyorsan, mindenáron el kellett engem távolítani a tévéelnöki székből (mert már jól haladtam előre), nehogy a végén még megcsinálja ez az 'őrült', amit akar. A tévéelnöki 'bukás' után még elkészítettem a *Szent István vándorlás (az Országos Kék-túra mentén)* című filmsorozatomat, voltam egy kicsit – kevés sikerélményt felhalmozó – televíziós kurátor, most pedig nyugdíjasként élek.

De a fenekemen most sem tudok nyugton maradni, mert a Magyar Turista-egyesületet (1948-ban betiltották, majd 1989-ben újjáalapítottuk) változatlanul vezetem, mert hiszem, hogy a polgári természetjárás olyan kultúrát teremtett és hintett el az országban, amelyet még több évtized alatt sem lehetett nyomtalanul szétverni. És ugyan mennyi idő kell a teljes visszaállításához?

Úgy látom, hogy van még mit tennem hetvenévesen is.

László Attila

régész (Sepsiszentgyörgy, ma: Románia, 1940. december 27.)

Hetven évről – hetven sorban (valahogy így szólt a szerkesztőség megtisztelő felkérése) mit is írhat a halandó, visszatekintve az elsuhant évtizedekre? Egy életpályára, amiben talán nincs is semmi rendkívüli, eltekintve a változó helyszínektől, s különösen a színhelytől, ahol életem javát le kellett élnem, nemcsak megőrizve és ápolva, de gyermekeimnek is továbbadva örökül kapott identitásomat.

ahol édesapám a Brassói Lapok szerkesztője volt, s ahol megismerkedtek a Nagyváradról szüleivel odatelepült édesanyámmal. Ám közbejött a bécsi döntés, és édesapám visszatért szülővárosába, életre kelteni a nagy múltú sepsiszentgyörgyi napilapot, a Székely Népet. A szentgyörgyi éveknek a háborús események vetettek véget: menekülés Budapestre, ahol édesapám tragikus

Ha a világpolitika másképp alakul, körülmények között meghalt, s ahol bizonyára Brassóban születtem volna, édesanyámmal és húgommal átéltük

az ostromot. Édesanyám szülei időközben visszaköltöztek Nagyváradra, s 1945 tavaszán mi is oda mentünk haza. Itt telt gyermek- és ifjúkorom, igen szűkös körülmények között. Iskoláimat, az I. osztály kivételével, a Premontrei Gimnázium örökébe lépő Klasszikus Magyar Vegyes Líceumban végeztem. Szeretettel és hálával emlékszem vissza tanáraimra, akik személyes példájukkal is emberségre tanítottak, és nem száraz adatokat sulykoltak belénk, hanem az összefüggéseket (mai eszemmel úgy is mondhatnám: a rész és az egész viszonyát) igyekeztek megértetni, ami kihatott egész későbbi gondolkodásomra. Páll Géza, természetrajztanárunk bevezetett a törzsfjlődés meg a növény- és állatrendszertan alapjaiba. András Ágoston igyekezett eligazítani nyelvünk szerkezetében és helyesírásunk útvesztőiben. Irodalmunk történetének nagyobb fejezeteit mindig korrajzzal vezette be, aminek a fontosságát akkor érthetjük meg igazán, ha tudjuk, hogy tanterveinkben nem szerepelt a magyar történelem. S ha történelem: András Gusztáv, aki megtalálta a módját, hogy pótolja a tankönyvek ilyen szerű hiányosságait, és különös szeretettel beszélt az Erdélyi Fejedelemség történetéről. 1956 őszét alig 16 évesen, (szovjet modell szerint) érettségi előtt álló 10. osztályosokként éltük meg. Az iskolai rokonszenv-megnyilvánulásokért sokan megfizettek, András Gusztávot is letartóztatták. Egy vasárnap délelőtt, valamikor már '57 tavaszán, kétségbeesett édesanyámmal együtt engem is berendeltek a Securitatéra, ahol külön-külön hallgattak ki bennünket (magyarul). Ez volt az első találkozásom a „szigorú intézménnyel”.

Érettségi után, némi latin- és görögtudással a tarsolyomban (érettségi elnökünk, Bodor András ókorász pro-

fessor ösztökélésére is) a kolozsvári Bolyai Tudományegyetem történelem szakára jelentkeztem. Érdeklődésem az őskor régészete felé terelődött, így latintudásomat leginkább Jakó Zsigmond professzor roppant igényes paleográfiai szemináriumain gyümölcsöztettem. Ferenczi István mellett lettem régész-inas, és léptem arra a pályára, amelyet jó fél évszázaddal korábban nagyapám, László Ferenc, a sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégium tanára és a Székely Nemzeti Múzeum őre is választott, s aki Délkelet-Erdélyben végzett régészeti kutatásaival, különösen eródsi ásatásaival vált ismertté Európa-szerte.

A kolozsvári évek külön történet lehetne. Akkor éltük meg országszerte, az egyetemen, de a családban is 1956 utórezgéseit. (Nagybátyámat, László Dezső református lelkipásztort 1957 nyarán ismét letartóztatták, s csak 1960-ban szabadult.) 1958. február 28-án a kolozsvári Állomás téren meghallgathattam Kádár János elhíresült beszédét a román–magyar viszonyról s a nemzetiségi kérdés „megoldásáról”. Másodévesként, 1959 tavaszán aztán meg- és átéltem e megoldás egyik jelentős mozzanatát, a Babeş és a Bolyai Egyetem egyesítését, ami igazából az önálló kolozsvári magyar egyetem felszámolását jelentette. Ott és akkor láttam-hallottam először Nicolae Ceauşescu, aki Gheorghe Gheorghiu-Dej pártfőtitkár képviselőjeként kemény (Szabédi Lászlóra és sorstársaira gondolva azt is írhatnám: véres) kézzel irányította az egész szomorújátékot. Az öt egyetemi év kemény munkával telt, nyaranta régészeti ásatásokon való részvétellel. De hiába végeztem „piros” (azaz érdem)diplomával, nekem nem járt kolozsvári, egyáltalán erdélyi egyetemi vagy kutatói állás. Akkortájt, a homogenizálás jegyében már

megkezdődött a fiatal magyar értelmiségieknek Erdélyből a Kárpátokon kívülre plántálása. Így neveztek ki a iasi (jászvásári) egyetemre, dékánunk, Ștefan Pascu akadémikus, a román nacionalista kurzus egyik zászlóvivője és Dumitru Berlescu iasi dékán megállapodása értelmében, amit, ha eltekintünk a sajátos körülményektől, nem egyfajta száműzetésként, hanem megtiszteltetésként kellett volna értékelnem. A kinevezésem háttérében lévő elképzelések szerint az újkoros Berlescu professzor mellett kellett volna dolgoznom (úgy is, mint a magyar szakirodalom közvetítője), de végül is sikerült kiharcolnom, hogy megmaradhassak választott szakterületemen.

Így indult 1962 őszén életem kezdetben néhány évesnek képzelt, de évtizedekre nyúlt, máig tartó jászvásári korszaka. Mit lehet erről dióhéjban írni? A legfontosabb: itt alapítottam családot, itt neveltük fel gyermekeinket. Feleségem az egyetemi tanulmányait itt végző Zathureczky Zsófia lett, aki – milyen a sors – ugyanabból a családból származik, mint a Székely Nemzeti Múzeumot alapító Cserey Jánosné Zathureczky Emilia. Három gyermekünk született: Zsolt (1970), Ildikó Mária (1974) és János Ferenc (1979). Tanulmányaik végeztével az anyaországban kerestek boldogulást, ma már mindhárman családos-gyermekes emberek, magyar állampolgárok (noha Jánosék egy ideje Svédországban élnek).

Az élet nehézségeit a család melege mellett az is megkönnyítette, hogy kényeremet (az olykor terhessé dagadó oktatómunkától eltekintve) azzal kereshettem, amit szívesen végeztem, s úgy érzem, talán vittem valamire a „szakmában”. Végigjártam az egyetemi ranglétrát a gyakornokságtól a professzori státusig, igaz, 1990-ig majd húsz éven át adjunktus maradtam. Ír-

tam néhány könyvet s vagy másfél-két-száz tanulmányt, cikket az őstörténet és régészet (neolitikum, réz-, bronz-, kora vaskor, tudománytörténet) tárgyköréből, jórészt saját (erdélyi és moldvai) ásatásaim, kutatásaim alapján. 1996-ban a Román Tudományos Akadémia Díjában részesültem, de ennél büszkébb vagyok arra, hogy 1978-ban a Kriterion Könyvkiadó és egykori igazgatója, Domokos Géza önzetlen támogatásával sikerült gondozásomban kiadni a *Táj és tudomány* című kötetet nagyapám, László Ferenc (itt-ott ugyan kipontozott) válogatott írásai- val és az életének és munkásságának szentelt tanulmányokkal. Noha kollégáim, tanítványaim megbecsültek, a másság vállalása gyanút és bizalmatlanságot keltő volt, s éreznem kellett a román haza éber őreinek irántam tanúsított leplezetlen figyelmét. 1974 és 1990 között csak egyszer utazhattam külföldre (Magyarországra), a „Nyugatra” 1991-ben jutottam el először, s jócskán elmúltam ötvenéves, amikor kimászhattam az Akropoliszra vagy megpillanthattam a Colosseumot. Az elmúlt húsz évben sok minden megváltozott, megfordulhattam Európa számos egyetemén, kutatóintézetében, 2001-ben, az Union International des Sciences Préhistoriques et Protohistoriques liège-i kongresszusán beválasztottak az UISPP állandó tanácsába (Conseil Permanent), de a mai napig sem láttam a Louvre-ot vagy a British Museumot. Néhány évig (500 kilométerről ingázva) tanítottam a kolozsvári egyetem újraindított magyar tagozatán is, s ha sikerült volna lakáshoz jutnunk, odaköltözhattünk volna. De nem sikerült, s az ingázást is képtelen voltam folytatni.

2006 őszén nyugdíjba mentem, professor emeritus lettem. Évenként meghosszabítható konzulens profes-

szori státusban folytatom munkámat, tanítok a doktori iskolában, s foglalkozom „saját” doktoranduszaimmal, köztük hat erdélyi magyar fiatallal, akiket, remélem, sikerül végigvezetnem a megkezdett úton. Részt vállaltam-vállalok a Pósta Béla Régészeti Egyesület és az erdélyi magyar régészeti konferenciák munkájában, a kolozsvári *Dolgozatok az Erdélyi Múzeum Érem- és Régiségtárából* új sorozata, valamint a Székely Nemzeti Múzeum kiadványa, az *Acta Siculica* szerkesztésében. Az anyaországi tudományos-sággal is jók a kapcsolataim; 2001-től az MTA köztestületi tagja vagyok, s

nemrég az a megtiszteltetés ért, hogy a tekintélyes budapesti folyóirat, az *Archaeologiai Értesítő* szerkesztőbizottsági tanácsadójává választottak. Vendégelőadóként a budapesti ELTE meg a pécsi JPTE hallgatói is megismerhettek, s kibontakozóban van egy gyümölcsözőnek ígérkező együttműködés a Kodolányi János Főiskolával.

Vannak még bőven terveim, tenni-való akad – egészség legyen! S talán még visszaút is lesz, Etelközből a Kárpát-medencébe.

László Attila

MÉLTÓ HELYSZÍN FELÚJÍTOTT HELYSÉGEK

A Magyar Kultúra Alapítvány épülete a Budai Várban, a Mátyás-templom és a Hotel Hilton szomszédságában található. Díszlépcsőházunkat 2008-ban és 2009-ben restauráltuk.

Kongresszus, konferencia, fogadás, szeminárium, esküvő, tanácskozás, bál, kiállítás, vásár, hangverseny... Szállás 9.000,- Ft/főtől: az épületben lévő, kétszintes Hotel Kulturinnovban**. Üdülési csekket elfogadunk.

SZAKSZERŰ SZERVEZÉS MÉRVDÓ REFERENCIÁK

MAGYAR KULTÚRA ALAPÍTVÁNY

HOTEL KULTURINNOV**

1014 Budapest, Szentháromság tér 6.

Tél: (36-1) 224-8100 Fax: (36-1) 375-1886

mka@mka.hu • www.mka.hu

MAGYAR-MAGYAR PÁRBESZÉD

Régiók és kultúrák találkozása, Kárpát-medencei Napok, Mézes-napok, Mosoly napok, Költészet Napja, Sárospataki Diákok Budapesti Egyesülete, Ausztrália Magyar Baráti Köre, Magyar Emlékekért a Világban Egyesület, Hazatérők Panoráma Világklubja; Karikatúra Művészeti Fesztivál, számos előadás, kiállítás, hangverseny, találkozó, képzés, konferencia...

Nyolcvanhat jeles hetvenes

**Abádi Nagy Zoltán • Bakallár József • Bakay Kornél
Barta János • Benedikty Tamás • Benkó Sándor
Bereczky Loránd • Berkovits György • Bojtár Endre
Brády Zoltán • Brokés Ágnes • Cyránski Mária
Czilczer Olga • Csete Ildikó • Csikszentmihályi Róbert
Csillaghy András • Csom István • Dallos Jenő
Dárday István Gábor Mária • Domonkos István
Fábián László • Furkó Zoltán • Géher István
Gerold László • Gyivicsán Anna • Győry Franciska
Hambuch Vendel • Hovanyecz László • Inkey Alice
Jávorszky Béla • Jung Zseni • Kákonyi Csilla
Kelemen András • Kertész Sándor • Knézy Judit
Kocsis Imre • Kocsis István • Ifj. Koffán Károly
Kozma Imre • Kulcsár Győző • László Attila
Lőrincz Győző • Málnási Ferenc • Marinovich Endre
Marosi Ernő • Miller Lajos • Mizser Lajos • Móna István
Nagy Anna • Nagy Ildikó • Nagy Imre • Cs. Németh Lajos
Novotny Zoltán • Nyerges András • Paládi-Kovács Attila
Pécsi Ildikó • Peták István • Radnóti László • Raj Tamás
Sarbu Aladár • Sárközy Tamás • Sáry László
Sinkó László • Sütő Éva • Szabadi Judit • Szalai Györgyi
Szathmáry Gyöngyi • Szávai János • Szekeres Károly
Szentgyörgyi József • Szeremley Huba • Szersén Gyula
Szilárdi Béla • Tamás Menyhért • Tímár Éva
Tolnai Ottó • Tóth József • Tóth Judit • Tóth Sándor
Tóthné Gaál Zsuzsa • Vágvolgyi Ilona • Vári Éva
Vathy Zsuzsa • Végh András • Vitézy László • Voigt Vilmos**

Ára: 1490 Ft. Előfizetés: 5000 Ft.

Előfizethető személyesen valamennyi postán és a kézbesítőknél, a Magyar Posta Zrt.
(1) 303-3440-es faxszámán, a hirlapelofizetes@posta.hu e-mail-címen,
valamint a szerkesztőségben.

A Napút elérhető az interneten: <http://www.napkut.hu>

Számlaszám: OTP 11713005-20381185

Folyóiratunk megjelenését
a Nemzeti Civil Alapprogram
támogatja.